

THE EVER
KING
ÖRÖKTENGER KIRÁLYA

ÖRÖKTENGER
LJ ANDREWS

Kossuth Kiadó

A fordítás alapja:
L. J. Andrews: *The Ever King*
First published in 2023 by L. J. Andrews

Fordította
Sziklai István

Szerkesztette
Takács Gábor

Borítóterv
MerryBookRound Designs

Illusztrációk
Nora Adamszki
Samaiya Beaumont
Salome Totladze

Térkép
Eric Bunnell

ISBN 978-963-636-544-8

Minden jog fenntartva

Copyright © L. J. Andrews 2023
© Kossuth Kiadó 2025
© Hungarian translation Sziklai István 2025

A szerző megjegyzése

Köszöntöm az olvasót Örökkön sötét világában! Remélem, élvezni fogja a könyvet és a Livia és Erik közötti mély és elsöprő románcot. Emiatt íródott ez a megjegyzés – mert egyesek úgy találhatják, hogy erkölcsileg a szürke zónában mozgó örökkirályunk korai tettei esetleg átlépik az illendőség bizonyos határait, és nos, időnként brutálisak.

Ő nem az a barátságos fajta – legalábbis addig nem, amíg le nem hámozunk róla néhány réteget. Szóval jó, ha tudjuk, hogy egyes tettei sötétek és gonoszak.

Örökkön a *Broken Kingdoms*-sorozatom világaiból épül fel. Arra kérem a hajózáshoz értő barátaimat, hogy vegyék figyelembe, noha végeztem kutatásokat az ilyen típusú kalandorok életével kapcsolatban, ez mégiscsak fantasy, én pedig éltem az írói szabadsággal, ami az Örökhajót illeti, és így eltérhet a Karib-tengert járó hajók történelmileg pontos leírásától.

Fontos tudni, hogy bár ez a sorozat nem tartozik a Megtört Királyságokhoz, bizonyos szereplők ebben a könyvben is felbukkannak, ami szándékolatlanul is leleplezheti a *Broken Kingdoms* első és második könyvében olvasható felfedezéseket.

Azokat az olvasókat, akik a *Broken Kingdoms* elolvasása után érkeztek ide, üdvözlöm a hullámok alatti világban! Az *Öröktenger királya* vagy húsz évvel a hatodik könyv, a *Dance of Kings and Thieves* után játszódik, a Megtört Királyságokban. A régi olvasóim tudják, miről beszélek.

A kis Erik felnőtt, és visszatért, hogy bosszút álljon.

Minden további bevezetőt mellőzve: üdv Örökkönben!

Figyelmeztetés *a tartalommal kapcsolatban:*

A könyvben az alábbi tartalmak lelhetőek fel,
amelyek felzaklathatják az olvasót:

kínzás érzékletes leírása
nők és gyerekek megkínzása
család elhagyása
szexuális tartalom
véres jelenetek
erőszak
csonkítás
pánikrohamok
poszttraumás stressz-szindróma
sötét témák
gyilkosság
szorongás
emberrablás
kínzás miatt bekövetkező agykárosodás
beleegyezés nélküli érintkezés

Óvatos olvasás ajánlott!

*A királynőknek, akik odavannak
a sötét szívű gazfickókért.
Valljuk be, dögösebbek, mint a hősök.*

NEM EMBER Ő...

...ŰZ, MÍG VAN ERŐ.

NEM PIHENSZ, MÍG VÉGE NINCS.

A HULLÁMSÍR...

...NEKÜNK GYÓGYÍR.

MI VAGYUNK AZ ÖRÖKTENGER
KIRÁLYÁNAK LEGÉNYSÉGE

Prológus

Az az éjjel

A befejezésen változtatni kellett.

A lány az egész délutánját azzal töltötte, hogy sorokat húzzon át hollótollával, majd új, jobb szavakat írt a helyükre, hogy a sötétben felolvassa a fiúnak. A mese a kígyóról szólt, aki összebarátkozott a dalosmadárral. A mesében boldogan éltek, amíg meg nem haltak, mert a lány szerint a kígyó sosem falta fel a madarat.

Jóval azután, hogy a hold elérte pályája csúcsát az éjszakai égbolton, a lány leosont a padlásról a part melletti erődítmény pázsitjára. Ott lekuporodott, a magas zsurlókat óvó pajzsként használva, amíg el nem jutott az öreg kőtoronyhoz. Annak teje már rég beomlott, és nem is nagyon lehetett már toronymagasságban nevezni, ám a falai két, egymás mellett álló férfi szélességével vetekedtek.

A torony tövében vasrácsok fedtek el néhány nyílást. A lány hat rácsos ablakot számolt meg, mielőtt leguggolt volna az utolsó cellánál.

– Vérdalnok! – suttozta. A csata befejezte óta gyakorolta ezt a suttozást, hogy kellően hangos legyen, és a fiú odabent meghallja, ám a közelben járkáló őnök ne higgyék többnek valami erdei lény neszezésénél.

Öt lélegzetvételt, tíz, aztán az árnyékból előbukkant a vöröslő szempár, akár egy viharos kettős naplemente.

A fiú ijesztő volt. Néhány forgással lehetett idősebb nála, mégis harcolt a háborúban. Kardot emelt a lány népének harcosai ellen. A bőrének még mindig alvadt vér borította.

A lány szíve összeszorult valamiféle furcsa rettegéstől, amit nem tudott hova tenni. Ez volt az utolsó éjszaka, amikor láthatta a fiút: úgy kellett rendeznie, hogy ez fontos legyen.

– Az ítéletre napkeltekor kerül sor – szólalt meg a fiú, a hangja pedig olyan száraz volt, mint a törékeny szalmaszál. – Jobb, ha most mész, kis hercegnő!

– De hoztam neked valamit, és be kell fejeznem a mesét. – A vállára vetett tarisznyából a lány szakadt bőrbe kötött, aprócska könyvet vett elő. A borítóra tintával egy madár és egy kígyó fekete sziluettjét festették rá. – Akarod hallani a végét?

A fiú sokáig mereven bámult rá. Aztán nyúlánk testével lassan leült a nyirkos földre, és keresztbe tette a lábát.

A lány felolvasta az utolsó oldalakat, az új, kellemes befejezést. A dalosmadár és a kígyó különbségük dacára barátságot kötött. Semmi hazugság, semmi ravaszkodás, semmi trükközés. Minden szó közelebb vonzotta a lányt a rácshoz, amíg végül fejét a hideg vasnak nyomta, és egyik keze átlógott a rések között, mintha a benti fiú után akarna nyúlni.

– Napkeltétől napnyugtáig játszottak – olvasta, hunyorogva nézve szertelen kézírását. – És boldogan éltek, amíg meg nem haltak.

Mosoly futott át a vonásain, amikor becsukta a könyvet, és a fiúra pillantott.

Ő mostanra hátradőlt, a tenyerére támaszkodva, mindkét lábát kinyújtva, csupasz bokáját keresztezve.

– Ezek vagyunk mi, hercegnő? A kígyó és a dalosmadár?

A lány szélesebb mosolyra húzta a száját. Megértette a lényegét.

– Azt hiszem, igen, és ők ettől még barátok tudtak lenni. Ezért a holnapi tárgyaláson mondhatod, hogy nem harcolunk többé. A népem megengedi majd, hogy itt maradj.

Nincs több vér. Nincs több rémálom. A lány nem tudott megemészteni még több vért, ami gyűlölségből és háborúskodásból fakadt.

Amikor a fiú hallgatott, a lány beletúrt az erszényébe, és kivette belőle a zsineget. A végén ezüstamulett lógott, amit utolsó rézpénzén vásárolt. Az ezüstmedálon szárnyaló fecske látszott.

– Tessék! – Bedugta a kézzel készített nyakláncot a rácson, és leejtette. – Úgy gondoltam, ez majd emlékeztethet a történetre.

Egyszerre csak áldássá vált a köztük lévő távolság. Ha közelebb vannak, a fiú meglátta volna a rózsaszín pírt a lány arcán. Talán észrevette volna azt is, hogy az amulettbe vetett reménye kevésbé szól arról, hogy majd a mese eszébe jut, mint inkább arról, hogy majd eszébe jut a *lány*.

A fiú lassú mozdulatokkal kezébe fogta az amulettet. Piszkos hüvelykujjával végigsimított a szárnyakon.

– Holnap száműznek, vagy találkozom az istenekkel, Dalosmadár.

A lány belseje összerándult, és valami melegség járta át, olyan, akár a kiömlött tea. Dalosmadár. Tetszett neki a név.

– Ez történik, ha elveszítesz egy háborút. – A fiú ajka meg-rándult, amikor a nyakába akasztotta az amulettet. – Nincs megállás.

A lány vad szívdobogása csillapodott. Lehajtotta a fejét. Bármennyire reménykedett is, nem volt bolond. Tudta, hogy a fiút egyvalami mentheti meg: hogy még csak *fiú* volt. Ha férfi lenne, akkor a fejét vennék. A fiú a népe ellen harcolt – gyűlölte őket.

Ahogy a kígyó a mesében gyűlölte a madarakat a fákon, mert az övék volt az égbolt minden szabadsága.

A lány nem törődött ezzel. A csontjai mélyén lakozó érzés vonzotta a fiúhoz. Remélte, hogy ő is vonzódik hozzá.

A reménye persze fals volt. Igaz, hogy a fiú fiatal, de attól még ellenségnek bélyegezték. Akit számúznak és örökre kitiltanak innen.

A lány pislogott, és ismét belenyúlt a szőrrel bélelt erszénybe.

– Tudom, hogy ez fontos a népednek. Gondoltam, talán szeretnéd látni még egyszer.

Óvatosan a kezébe fogta a vékony, korong alakú aranytalizmánt. Viharvert, régi és törekeny volt. A mágia halkan zümmögő furcsa foszlányait még érezni lehetett csorba élén. Ha az apja valaha is megtudja, hogy ellopta a páncéldobozából, valószínűleg egy hét szobafogságot kap.

A holdfény megcsillant az érme közepén látható furcsa rúnán. Az árnyékban a fiú felhördült. A lány nem hitte, hogy szándékosan tette.

Mióta elkezdett neki olvasni, a fiú most először mászott közelebb, és fonta mindkét kezét a rácsok köré. Vöröslő szeme olyan lett, akár a vér. A mosolya megváltozott. Elég szélesre húzta a száját, hogy a lány láthassa kissé hegyes szemfogát, ami majdnem olyan volt, mint egy farkas szemfoga, csak nem annyira hosszú.

Ettől a mosolytól a lány karja libabőrös lett.

– Megtennél nekem valamit, Dalosmadár?

– Mit?

A fiú a korong felé intett.

– Ez ajándék volt az apámtól. Vigyázz rá a kedvemért, jó? Egy nap majd visszajövök érte, és akkor még többet mesélhetsz nekem. Megígéred, hogy megteszed?

A lány nem törődött a karján végigfutó borzongással, és azt suttogta:

– Ígérem.

Amikor súlyos csizmák dobbantak nem messze tőle, a lány még egy utolsó pillantást vetett a fiúra a sötétben. Ő felemelte az ezüstmadaras amulettet, és ismét felvillantotta farkasvigyórát, mielőtt a lány beszaladt volna a magas zsurlók közé.

A szívverése felgyorsult, ahogy sietve indult vissza a hosszúházhoz. Tekintetét a kezében tartott korongra szegezte, így nem vette észre a földből kiálló gyökeret. A vastag, íves gyökérben megbotlott, és hasra esett a földön.

Köhögve emelkedett négykézlábra. Amikor lenézett, a belsejét mintha kötéllel rántották volna össze.

– Jaj, ne!

A lemez, amiről nem sokkal ezelőtt azt ígérte, hogy megvédi, a teste alá szorult. Most az arany három csipkézett élű, széttört darabban csillogott. Könnyek futották el a szemét, miközben összeszedte a részeket, és zokogva fogadkozott az éjszakának, hogy megjavítja, ami eltört.

Talán kétségbeesése miatt nem vette észre, hogy az egykor a korong felszínét borító furcsa rúna most belenyomódott a könnyök hajlata alatti sima bőrbe.

Idővel, ahogy mind többet tudott meg a népére rontó tengeri tündék gonoszságáról, egyre inkább szégyenteljes titokként gondolt vissza arra az éjszakára. Meséket talált ki a karján keletkezett hegről, hogy ügyetlenül elbotlott a macskaköves lépcsőn a kertben. Elfelejtette a fiú ígését, hogy visszajön érte.

A lány úgy kezd majd el gondolni rá, ahogy mindenki más – ellenségként.

Ha távol tartotta volna magát attól a cellától azon az éjszakán, nem fordult volna fel fenekestül egész világa.

1. fejezet

A Dalosmadár

A levegőben vérszag terjengett. A halovány napfény alig tudott áttűzni a part körüli hamuszürke tengeri ködön, de a forró vér íze máris minden egyes lélegzetvétellel elöntötte a tüdőmet.

Elhúztam a vastag, gyékényből szőtt redőnyöket, hogy lássam, milyen véres haláleset történt családom tornyának tövében. A fából és kőből emelt erődítményen – amelyet nyaranta két hétig az otthonunknak hívtunk – átvezető földutakat a fesztiválra készülődő, hangoskodó kalmárok és udvaroncok töltötték meg.

Nem láttam csontokat. Sem hamut. Sem vért.

Visszaengedtem a redőnyt, majd hüvelykujjammal végigsimítottam a szálakba szőtt rózsákon és hollókon – ezek voltak klánunk, az éjnép szimbólumai az északi birodalomban. A keleti, déli és nyugati birodalmaknak is megvan a saját egyedi jelük.

Kezdttem elveszíteni a józan eszemet. Ijesztő rémálmokat láttam kismadarakat felfaló kígyókról. Most pedig a vért és a halált az álmokból már áthoztam a valóságba is. Talán azért, mert a karmazsinfesztivál a háború végét jelezte. Vagy mert ez az ünnepség a tizedik azóta, hogy ellenségeinket, a tengeri tündéket a hullámok alá zártuk.

Az ijesztő álmok minden egyes kifakuló nyárral egyre élénkebbé váltak, mint valamiféle ébren megélt lidércnyomás. A cellába zárt nyúlánk fiú távoli ígérete megmérgezte az elmémet, amiben folyton a tengerből kiemelkedő szörnyű kígyókat láttam éjjelente.

Bolond voltam. Még suttogást sem lehetett hallani a tenger-nép felől, amióta a nagy háború véget ért. Ez a nyár sem lesz más-milyen.

Hogy csillapítsam a testemben összegyűlt feszültséget, kinyitottam az ágyam melletti asztal fiókját. Az egykori rúnatalizmán három darabja hevert benne. Mióta a korong összetört, az egyes darabkák egyre jobban meggyengültek, mintha egy napon végleg olyanná válnának majd, mint a tengerparti homok. Ezek a darabok mostanra szinte formátlanná koptak.

Becsaptam a fiókot, és visszamásztam a széles ágyba, majd a fejemre húztam a nehéz, prémes paplant. Egymagamban átadhattam magam nyugtalanul dobogó szívemnek, a tenyereimre tapadó nyirkos verejtéknek és a testemben érzett ideges remegésnek.

Az erődöt úgy tervezték, hogy a tündebirodalom mind a négy királyi családjának otthonául szolgáljon. A tenger népe szemében mi mindannyian csupán földi tündék voltunk, de valójában különböző varázserővel és képességekkel megáldott klánokban éltünk.

Az összes klán együtt harcolt a békéért a nagy háborúban a sötét fúria – amit az én klánom mágiának nevezett – és az Örök Királyság népe – a tengeri tündék – ellen. A *fíu* népe ellen. A fesztivál csak ürügy volt arra, hogy megünnepeljük a győzelmet, és okot szolgáltatasson rá, hogy minden szerettemet viszontlássam a mezőn rendezett, napokig tartó játékok, íjászversenyek, életteli mulatságok és túl sok édes sör elfogyasztása közepette. Képtelen voltam rájönni, miért éreztem ezt a nyarat annyira... másnak.

– Livia! – A vastag tölgyfa ajtón felhangzó erőteljes kopogásba belemeredtek a fenti szarufák. – Szükség van rád, te mégsem

vagy sehol. Én figyeltem fel elsőként a távollétedre, már ha valaha is érdekelne, hogy ki törődik veled a leginkább.

Szörnyen későre járhatott a délelőtt, ha Jonast küldték értem.

Taktikus lépés volt, ügyesen kijátszva. Jonas közönséges nyelve egyszerre állt bájból és működött fegyverként. Tudta, hogyan kell ügyesen használnia a szavakat.

– Női bajok gyötörnek! – kiabáltam ki, a hangom a párnától elfúlónak tűnt. – Jobb, ha továbbállsz.

– Felkészültem erre a kihívásra. – Csend támadt, majd néhány kattanas az ajtózár felől, és az ajtó feltárult.

Villámgyorsan ütem fel az ágyban a homlokomat ráncolva.

– Jonas Eriksson, figyelmeztetlek, mi lesz, ha feltöröd a zárat!

Ő erre felvillantotta gézengúzvigyorát, amivel már eddig is túl sok szívet hódított meg az udvarában.

– Emlékszem, egyszer azt mondtad, hogy tilos ilyesmit tennem, én meg egyszerűen úgy elfelejtettem törődni veled.

A nyavalyás!

Jonas szélteben-hosszában kitöltötte az ajtónyílást. Gyerekként is imádott rosszkalkodni, férfiként pedig még inkább: a teste harcra termett, ám elég ruganyos maradt ahhoz, hogy az árnyékok között tolvajként osonjon az éjszakában.

A záruk és a szűk terek kapcsán mutatott ügyessége nyugtalanító lenne, ha rossz szándékok vezetnék. Az igazság azonban az, hogy Jonas és az ikertestvére, Sander önkéntelenül is lopakodva jártak – nem tehettek róla. Egy módfelett ravasz király és királynő nevelte őket, akik mindketten tolvajkodtak egyszer-kétszer.

Jonas a nagy ablakhoz lépett, és félrehúzta a súlyos függönyöket. Pislogtam, ahogy a napfény betört a szobába, ezt aztán szellőkés követte, még több, csak a képzeletemben létező vérszagot, még több tengerre utaló nyomot hozva.

Jonas megpördülve szembefordult velem, és kezét csípőre tette, miközben gúnyosan rám mosolygott.

– Most elégedett vagy magaddal? – vakartam meg a fejemet sötét hajfonatom kusza csomói alatt.

– Mérhetetlenül. – A keleti ikerhercegek közül az idősebb Jonas ragyogó, zöld szeme és a sötétlő borosta alatt megbúvó huncut vigyora nem egy hölgyet csalt már a szobájába. Ha tudták volna, hogy minden cselszövése és szellemessége dacára milyen jószívű és hűséges volt, sosem hagytak volna neki békét. – Felkelni! A hintók mindjárt indulnak.

Az istenekre, milyen sokáig aludtam?

– Siess, Liv! És szeretettel mondom ugyan, de eltart majd egy darabig, mire szalonképes leszel. Úgy festesz, mintha lenyelt volna egy kecske, hogy aztán kiszarjon.

– Említettem már, hogy *nem* vagy elbűvölő?

– Sokszor. És folyton tévedsz. – Jonas fél térdre ereszkedett az ágyam lábánál. – Nyugtalannak tűnsz, Livie. Árukl el, mi bánt!

– Semmi sem bánt rajtad kívül.

– Most megsebeztél. – Kezét a sötét tunikájára varrt, árnyékok övezte kardszimbólumhoz kapta, udvara címeréhez. Az arca kissé komolyabb lett, ahogy olyan alaposan végigmért, hogy végül már a paplanom alá akartam bújni vizslató tekintete elől. – Ne piszkálódj... biztos, hogy jól vagy?

A vállam meggörnyedt. Az egyik hátránya a gyerekkori barátságunknak, hogy túl jól ismertük egymás arcának minden rezdülését. Tisztában voltunk a másik gyengeségeivel és erősségeivel. A félelmeivel.

Hátrahanyatlottam a párnáimon, a tekintetem a szarufákra szegeződött.

– Az éjjel ismét *azt* álmodtam.

– A fenébe! – Jonas ledobta az övére erősített tokokban hordott három kését, lerúgta a csizmáját, és bemászott az ágyamba. – Miért nem ezzel kezdted?

A tökfilkó a fa fejtámlának dőlt, keresztbe tette a bokáját, és kinyújtotta egyik karját, hogy magához intsen.

Nem mozdultam.

Jonas erre felvonta a szemöldökét, és csettintett.

– Minden átkozott reggel várni fogok rád, Livie. Tudod, hogy így lesz.

– Csodás, hogy milyen szörnyű vagy.

Felkuncogott, én pedig beadtam a derekam, és az oldalához simultam. A karját szorosan és védelmezően a vállam köré fonta.

Egy ideig mindketten csak hallgattunk. Aztán felcsendült mellkasából előtörő, öblös hangja.

– Tudom, hogy a fesztivál rengeteg emléket a felszínre hoz benned. Azok a tengeri mocskok úgy távoztak, hogy rengeteg mindennel fenyegették meg a dádzsodat és a családodat, de soha többé nem térnek vissza. Ha pedig mégis, akkor enyém lenne a megtiszteltetés, hogy levágjam az öreg Vérdalnok fejét.

Elmosolyodtam, és átöleltem a derekát. Csak a barátaim tudtak a háború vége óta engem kísértő álmokról. Amikor a kígyó eljött értem, és az állkapcsát kiakasztva egészben elnyelt, valahogy még az álmomban is tudtam, hogy Vérdalnok Erik küldte.

Az örökkirály.

Aki Valen Ferust, az éjnép királyát hibáztatta az atya haláláért.

Az igaz volt, hogy apám ölte meg Örökkön uralkodóját, Thorvaldot egy forgással a születésem előtt. De átkozottul jó okkal tette.

Erik még csak egy fiú volt a háborúskodás idején, és csupán fenyegetésekre meg teljesíthetetlen ígéretekre futotta az erejéből.

Mindezt tudtam, és mégsem bírtam lerázni magamról a nehézség terhet, hogy valami szörnyűség készülődik a láthatáron. Mintha a béke törekény jég lenne, és csak idő kérdése, hogy mikor szakad be.

– Ugyan, ugyan! – Jonas átkarolt a másik karjával, jobban nekidőlt a fejtámlának, és borostás arcát a homlokomhoz hajtott. – Verd ezt ki a fejedből! Tudod, Freydis úrnő...

– Jonas, az istenekre esküszöm, ha tovább beszélsz...

– Ne, most figyelj rám! Valami történt, és nem igazán értem, hogy mi.

Sóhajtottam.

– Rendben, mi történt?

– Tegnap este érkeztünk az erődbe, és minden úgy ment, ahogy szokott. Sander elsietett, hogy furcsán viselkedjen, és könyvekbe temetkezzen. Nekem kellemes terveim voltak Freydiszel, amit még az előző forgás fesztiválján beszéltünk meg, így aztán nem lepődtem meg, hogy a szobámban találtam.

Erre a szememet forgattam, de elvigyorodtam. Jonast egyértelműen zavarta valami. Ha lenne egy kis esze, rájönne, hogy Freydist a címe érdekli, ahogyan Jonast is csupán a nő teste, nem pedig a szíve.

– Mi történt? – kérdeztem, az oldalába csípve. – Máris koronát akart?

– Egyáltalán nem – felelte. – Tudod, nem egyedül jött. Vele volt Ingrid Nilsdotter.

A szemem tágra nyílt.

– Ezt nem mondod komolyan.

– Ó, nagyon is komolyan mondom! Na most, a kérdésem arról szól, hogy volt az egyik pozíció, ahol mi...

– Az istenekre, hagyd abba! – Ellöktem magamtól, és kicszálódtam az ágyból.

– Mi az? – bámult rám Jonas. – Azt hittem, segíteni akarsz. Szóval Freydis ezt csinálta a lábával, aztán Ingrid...

– Jonas, egy szót se többet, vagy kivágom a nyelved! – A szobám sarkába rohantam, és feltéptem a festett szekrényajtót. Kétségbeesetten kezdtem turkálni a ruhák, tunikák és nadrágok között, keresve bármit, ami távol tarthat ettől a bolondtól és a buja udvaroncokkal folytatott perverz kalandjaitól. Az öltözőparaván mögött fél lábon ugrálva belebújtam az egyik fekete nadrágba. – Menj, beszélj Sanderrel erről az egészről! Úgy értem, mármint komolyan mondom, mégis miből gondoltad, hogy én valaha is tudni akarok...

A szavaim elhaltak, amikor a nevetése arra készítetett, hogy kikukucskáljak a paraván mögül.

Jonas, a kezét a tarkóján összekulcsolva, önelégülten dőlt hátra, és vigyor terült szét jóképű arcán.

– Nem, ne hagyd abba az öltözködést! Nagyon jól csinálod.

A számat összeszorítva a fejéhez vágtam az egyik bokacsizmámat.

– Azért mondtad el mindezt, hogy felkeljek az ágyból.

– Én betartom, amit ígérek, és megígértem, hogy lejössz hozzánk. Ne kérdőjelezd meg a módszereimet, ha működnek! Különösen egy ilyen fontos napon, mint a mai. – Azzal kisiklott az ágyból, és felkapta a virágos indát formázó ezüstdiadémomat. – Elfelejtetted, hogy a Pusztítók új tisztjei ma reggel érkeznek, hogy meglátogassák a szüleinket még a tanács előtt? Mármint Alekről beszélek. Emlékszel rá? Úgy tudtam, hogy

imádtátok egymást mint unokatestvérek, de talán ez megváltozott az elmúlt hat hónapban, amióta elment.

Önkéntelenül is elvigyorodtam. Alekszij inkább volt a másik fivérem. A Pusztító-seregben tiszti rangot vívott ki magának, és Észak fagyos hegycsúcsain állomásozott, ahol az elmúlt fél forgásban a kiképzése folyt.

– Nem felejtettem el, te ízléstelen alak! – Már nagyon vártam a percet, amikor mind újra együtt lehetünk, ám egyetlen álom elég volt, hogy nyugtalanná tegyen, és elterelje a figyelmemet a Pusztító-karavánról, ami azért érkezett, hogy elkísérje a királyokat és királynőket az éves tanácskozásra.

Sietve felöltöztem, kiöblítettem a számot, és igénybe vettem Jonas segítségét a fürtjeim kisimításában.

Egy óra negyed ütése elég volt hozzá, hogy elhagyjam a hálószobámat, fekete acéltörömet a derekamra erősített tokba dugva, karomat Jonaséba fűzve.

– Fejet hajtok előtted, barátom – mondtam neki, amikor elértük az erőd nagycsarnokába vezető csigalépcsőt. – Ez a jobb hazugságaid közé tartozott, amivel rávettél valamire.

Vigyorogva nyomott csókot a kézfejemre.

– Ó, Livie! Ki mondta, hogy hazugság volt?